Downloaded via the EU tax law app / web

@import url(./../../../../css/generic.css); EUR-Lex - 61999J0389 - SV
Avis juridique important

|

61999J0389

Domstolens dom (femte avdelningen) den 10 maj 2001. - Sulo Rundgren. - Begäran om förhandsavgörande: Rovaniemen hallinto-oikeus - Finland. - Social trygghet - Försäkringsavgifter som skall betalas av pensionärer som bosatte sig i en medlemsstat innan förordningarna (EEG) 1408/71 och 1612/68 hade trätt i kraft i denna stat - Bosättningsstatens rätt att ta ut avgifter för förmåner vid ålderdom och arbetsoförmåga som betalas av en annan medlemsstat - Betydelsen av ett avtal mellan de nordiska länderna om ömsesidigt avstående från återbetalning av förmåner vid sjukdom och moderskap. - Mål C-389/99.

Rättsfallssamling 2001 s. I-03731

Sammanfattning
Parter
Domskäl
Beslut om rättegångskostnader
Domslut

Nyckelord

1. Social trygghet för migrerande arbetstagare - Gemenskapslagstiftning - Personkrets som omfattas av tillämpningsområdet - Pensionerad tjänsteman som uppbär pension från en annan medlemsstat än den där han är bosatt - Denna person lyder i den medlemsstat där han är bosatt under lagstiftning på vilken förordning nr 1408/71 är tillämplig - Omfattas - Arbetskraftens fria rörlighet - Förordning nr 1612/68 är inte tillämplig

(Rådets förordningar nr 1612/68 och nr 1408/71)

2. Social trygghet för migrerande arbetstagare - Sjukförsäkring - Pensionärer som har rätt till pensioner enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat än bosättningsstaten - Rätt till vårdförmåner i den sistnämnda staten - Uttrycket "inte heller någon pension utges" i artikel 28a i förordning nr 1408/71 - Räckvidd

(Rådets förordning nr 1408/71, artikel 28a)

3. Social trygghet för migrerande arbetstagare - Sjukförsäkring - Avgifter som betalas av pensionärer - Bosättningsstaten tar ut avgifter för förmåner som har ett liknande syfte som dem som den medlemsstat som betalar kostnaderna för pensionen svarar för - Otillåtet

(Rådets förordning nr 1408/71, artikel 33)

4. Social trygghet för migrerande arbetstagare - Sjukförsäkring - Pensioner som utbetalas enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat än bosättningsstaten - Rätt till vårdförmåner i den

sistnämnda staten - Avgifter som kan krävas av pensionärer - De berörda staterna har ömsesidigt avstått från återbetalning av utgifter för vårdförmåner - Saknar betydelse

(Rådets förordning nr 1408/71, artiklarna 28a, 33.2 och 36.3)

Sammanfattning

$$1. Rådets förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning nr 2001/83, som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna senast hade ändrats genom rådets förordning nr 3096/95, är tillämplig på en person som när denna förordning trädde i kraft i en medlemsstat

- var bosatt i denna medlemsstat utan att vara yrkesverksam där och uppbar pension från en annan medlemsstat i egenskap av pensionerad statligt anställd, och som

- i den stat där han var bosatt omfattades av lagstiftning gällande sådana grenar av social trygghet på vilka nämnda förordning är tillämplig.

Däremot är förordning nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen i princip inte tillämplig på en person som har flyttat från en medlemsstat, där han hade upphört att vara yrkesverksam, till en annan medlemsstat, där han inte arbetar och inte söker arbete.

(se punkt 35 och punkt 1 i domslutet)

2. Uttrycket "inte heller någon pension utges" i artikel 28a i förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, skall tolkas så, att det är tillämpligt på en situation där varken pension grundad på bosättning eller pension grundad på tidigare förvärvsarbete enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörde är bosatt faktiskt utbetalas till honom, utan att det för den skull är nödvändigt att fastställa huruvida den berörde eventuellt skulle kunna ha rätt till sådana pensioner.

(se punkt 50 och punkt 2 i domslutet)

3. Den allmänna principen - som följer av förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, och som artikel 33 i nämnda förordning ger uttryck för - att det inte kan krävas av en pensionär att han på grundval av att han är bosatt i en medlemsstat skall betala obligatoriska försäkringsavgifter för förmåner som en institution i en annan medlemsstat svarar för utgör hinder för den medlemsstat där en pensionär är bosatt att kräva att han skall betala avgifter eller liknande för förmåner för sjukdom, arbetsoförmåga och arbetslöshet i enlighet med lagstiftningen i denna stat, när han erhåller förmåner med ett liknande syfte som institutionen i den medlemsstat som är behörig i fråga om pensioner svarar för.

(se punkt 57 och punkt 3 i domslutet)

4. Den omständigheten att Republiken Finland och Konungariket Sverige enligt artikel 36.3 i förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, och artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992 (FördrS 106/93, SFS 1993:1529) ömsesidigt har avstått från återbetalning av utgifter för vårdförmåner som utges av en av dessa medlemsstaters institutioner för en annan medlemsstats institutions räkning saknar betydelse för tolkningen av dels artikel 28a i nämnda förordning, som rör rätten till pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera andra stater än bosättningsstaten, när det finns rätt till vårdförmåner i den sistnämnda staten, dels av artikel 33.2 i samma förordning, som rör de avgifter som kan krävas av pensionärer.

(se punkt 64 och punkt 4 i domslutet)

Parter

I mål C-389/99,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Rovaniemen hallinto-oikeus (Finland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i ett förfarande som inletts av

Sulo Rundgren,

angående tolkningen av flera bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6; svensk specialutgåva, område 5, volym 3, s. 13), som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna senast hade ändrats genom rådets förordning (EG) nr 3096/95 av den 22 december 1995 (EGT L 335, s. 10), och i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33) samt angående tolkningen av artiklarna 6 och 48 i EG-fördraget (nu artiklarna 12 EG och 39 EG i ändrad lydelse),

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola (referent) samt domarna M. Wathelet, D.A.O. Edward, P. Jann och L. Sevón,

generaladvokat: S. Alber,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Finlands regering, genom T. Pynnä och E. Bygglin, båda i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom P. Hillenkamp och E. Pietiläinen, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 14 september 2000 av: Finlands regering, företrädd av E. Bygglin och K. Alaviuhkola, i egenskap av ombud, och kommissionen,

företrädd av P. Hillenkamp och E. Pietiläinen,

och efter att den 26 oktober 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

Domskäl

1 Rovaniemen hallinto-oikeus har, genom beslut av den 5 oktober 1999 som inkom till domstolens kansli den 11 oktober 1999, i enlighet med artikel 234 EG, ställt åtta frågor angående tolkningen av flera bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT L 230, s. 6), som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna senast hade ändrats genom rådets förordning (EG) nr 3096/95 av den 22 december 1995 (EGT L 335, s. 10, nedan kallad förordning nr 1408/71), och i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2) samt angående tolkningen av artiklarna 6 och 48 i EG-fördraget (nu artiklarna 12 EG och 39 EG i ändrad lydelse).

2 Frågorna har uppkommit i ett förfarande som inletts av Sulo Rundgren mot ett beslut av verotuksen oikaisulautakunta (nedan kallad skatterättelsenämnden), varigenom myndigheten avslog Sulo Rundgrens begäran om att slippa betala de folkpensionsförsäkringspremier och sjukförsäkringspremier som påförts honom av de finska myndigheterna.

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 I artikel 2.3 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Denna förordning gäller statligt anställda och personer som enligt den tillämpliga lagstiftningen behandlas som sådana, om de omfattas eller har omfattats av en medlemsstats lagstiftning på vilken denna förordning tillämpas."

4 I artikel 4.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

a) förmåner vid sjukdom ...,

b) förmåner vid invaliditet ...,

c) förmåner vid ålderdom,

...

g) förmåner vid arbetslöshet,

..."

5 I artikel 8.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Två eller flera medlemsstater kan vid behov sluta konventioner med varandra som bygger på denna förordnings principer och anda."

6 Avsnitt 5 (med rubriken "Pensionärer och deras familjemedlemmar") i avdelning III kapitel 1 (med rubriken "Sjukdom och moderskap") i förordning nr 1408/71 innehåller artiklarna 27-34.

7 I artikel 28 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"1. En pensionär som har rätt till pension enligt en medlemsstats lagstiftning eller till pensioner enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning och som inte har rätt till förmåner enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, skall ändå få sådana förmåner för egen del och för sina familjemedlemmar om han, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 18 och bilaga VI, skulle ha rätt till det enligt medlemsstatens lagstiftning eller åtminstone enligt lagstiftningen i en av de medlemsstater som är behöriga att utge pensioner om han vore bosatt inom en sådan stats territorium. Förmånerna skall utges under följande förutsättningar:

a) Vårdförmåner skall utges för den institutions räkning som avses i punkt 2 av institutionen på bosättningsorten som om personen vore en pensionär enligt lagstiftningen i den stat inom vars territorium han är bosatt och hade rätt till sådana förmåner.

...

2. I fall som omfattas av punkt 1 skall kostnaden för vårdförmåner betalas av den institution som bestäms enligt följande regler:

a) Om en pensionär har rätt till förmånerna enligt endast en medlemsstats lagstiftning skall kostnaden betalas av denna stats behöriga institution.

b) Om en pensionär har rätt till förmånerna enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning skall kostnaden betalas av den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning pensionären har omfattats av under längst tid. ..."

8 I artikel 28a i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"Om en pensionär, som har rätt till pension enligt en medlemsstats lagstiftning eller till pensioner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, är bosatt inom en medlemsstats territorium enligt vars lagstiftning det för rätt till vårdförmåner inte uppställs några försäkrings- eller anställningsvillkor och från vilket land inte heller någon pension utges, skall den enligt reglerna i artikel 28.2 bestämda institutionen i en av de medlemsstater, som är behörig i fråga om pensioner, betala kostnaden för vårdförmåner till honom och hans familjemedlemmar i den utsträckning som de skulle ha haft rätt till sådana förmåner enligt den lagstiftning som tillämpas av denna institution om de hade varit bosatta inom den medlemsstats territorium där institutionen finns."

9 I artikel 33 i förordning nr 1408/71 regleras avgifter som betalas av pensionärer. Häri föreskrivs följande:

"1. Den institution i en medlemsstat som svarar för betalningen av en pension och som tillämpar en lagstiftning med regler om avdrag på pensioner för avgifter för sjukdom och moderskap skall vara behörig att göra sådana avdrag, beräknade enligt lagstiftningen i fråga, på den pension som institutionen utger i den mån kostnaden för förmånerna enligt artikel 27, 28, 28a, 29, 31 och 32 skall betalas av en institution i denna medlemsstat.

2. Om i fall som avses i artikel 28a, förvärv av förmåner vid sjukdom och moderskap grundas på betalning av avgifter eller liknande enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium

pensionären i fråga är bosatt, skall sådana avgifter inte beaktas på grundval av denna bosättning."

10 I artikel 36 i förordning nr 1408/71, som utgör den enda bestämmelsen i avsnitt 7 (med rubriken "Återbetalning mellan institutioner") i avdelning III kapitel 1 i förordningen föreskrivs följande:

"1. Vårdförmåner som utges enligt bestämmelserna i detta kapitel av en medlemsstats institution för en annan medlemsstats institutions räkning skall återbetalas i sin helhet.

...

3. Två eller flera medlemsstater, eller dessa staters behöriga myndigheter, kan komma överens om andra återbetalningsmetoder eller avstå ifrån återbetalning mellan institutioner under dem."

11 Liknande bestämmelser som de i artikel 36 i förordning nr 1408/71 föreskrivs i artikel 63 i förordningen i fråga om olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar samt i artikel 70 när det gäller arbetslöshetsförmåner.

De nationella bestämmelserna och den nordiska konventionen om social trygghet

12 Enligt 1 § sjukförsäkringslagen 364/1963 är envar som är bosatt i Finland, oavsett nationalitet, försäkrad för sjukdom. Sjukförsäkringspremierna uppbärs genom skatt. Den försäkrades rätt till förmåner är inte knuten till de premier som han har erlagt.

13 Enligt 1 § folkpensionslagen 347/1956 är i Finland bosatt person som har fyllt 16 år försäkrad för ålderdom, arbetsoförmåga och arbetslöshet. Enligt 3 och 4 §§ folkpensionslagen, i dess lydelse under åren 1994 och 1995, var en försäkrad skyldig att erlägga folkpensionsförsäkringspremie, som fastställdes på grundval av det totala antal skattören som hade påförts honom vid kommunalbeskattningen för det föregående året, skatteåret. Sedan den 1 januari 1996 krävs det inte längre att en försäkrad erlägger folkpensionsförsäkringspremie. Rätten till folkpension är inte knuten till de premier som han har erlagt och inte heller till att den försäkrade arbetar i Republiken Finland, utan denna rätt grundar sig uteslutande på att den försäkrade har varit bosatt där i minst tre år.

14 Den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992 (FördrS 106/93, SFS 1993:1529, nedan kallad konventionen), som trädde i kraft den 1 januari 1994 och i vilken Republiken Finland och Konungariket Sverige är parter, är en av de konventioner till vilka det hänvisas i artikel 8 i förordning nr 1408/71.

15 Enligt artikel 23 i konventionen avstår de fördragsslutande staterna ömsesidigt från varje återbetalning av utgifter för de förmåner som nämns i artiklarna 36, 63 och 70 i förordning nr 1408/71.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

16 Sulo Rundgren kommer från Finland och är sedan den 18 juli 1975 svensk medborgare. Han var bosatt i Sverige mellan åren 1957 och 1961 och därefter från år 1964 till dess att han slutgiltigt flyttade tillbaka till Finland den 29 september 1989. I enlighet med svensk lag har han sedan 1986, då han upphörde att vara yrkesverksam, uppburit folkpension, tjänstemannapension samt livränta till följd av en arbetsolycka. Mellan åren 1994 och 1996 hade han inga andra inkomster än dessa pensioner och denna livränta från Konungariket Sverige.

17 Det framgår av de utlåtanden som ingetts till Rovaniemen hallinto-oikeus av de behöriga svenska myndigheterna, det vill säga Riksskatteverket och Riksförsäkringsverket, att Sulo Rundgren inte betalade några socialavgifter på sina inkomster mellan åren 1994 och 1996, men att dessa inkomster beskattades i enlighet med lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta.

18 I Finland ansågs Sulo Rundgren vara avgiftsskyldig. Avgifterna fastställdes på grundval av hans årliga inkomst och fastställdes för år 1994 till 2 299,20 FIM i folkpensionsförsäkringspremie och 4 611,21 FIM i sjukförsäkringspremie, för år 1995 till 1 279,01 FIM i folkpensionsförsäkringspremie och 4 091,15 FIM i sjukförsäkringspremie samt för år 1996 till 4 465,40 FIM i sjukförsäkringspremie.

19 Genom beslut av den 24 november 1997 avslog Skatterättelsenämnden Sulo Rundgrens begäran att slippa betala de folkpensionsförsäkringspremier och sjukförsäkringspremier som påförts honom av de finska myndigheterna. Sulo Rundgren anser att dessa avgifter strider mot gemenskapsrätten, eftersom han endast erhåller pension från Konungariket Sverige och eftersom han inte har ansökt om folkpension enligt finsk rätt. Han skulle dessutom inte ha rätt till en sådan pension, eftersom hans inkomster överskrider gränsen för utbetalning av folkpension. Sulo Rundgren har härvid inkommit med ett intyg utfärdat av Folkpensionsanstalten, av vilket framgår att han varken har ansökt om eller uppburit pension i Finland.

20 Skatterättelsenämnden konstaterade att enligt artiklarna 33.2 och 28a i förordning nr 1408/71 är en person som är bosatt i Finland visserligen inte skyldig att betala sjukförsäkringspremier om han saknar rätt till pension i Finland. Enligt Skatterättelsenämnden är emellertid dessa bestämmelser inte tillämpliga, eftersom Sulo Rundgren inte har visat att han inte har rätt att erhålla pension i Finland.

21 Sulo Rundgren överklagade Skatterättelsenämndens beslut till Rovaniemen hallinto-oikeus, som beslutade att vilandeförklara målet och ställa nedanstående tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Är EG-fördraget, förordning (EEG) nr 1408/71 om social trygghet eller förordning (EEG) nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen tillämpliga i förevarande mål, trots att Sulo Rundgren flyttade från Sverige till Finland redan den 29 september 1989, det vill säga innan Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) trädde i kraft för Finlands del?

2) Om den första frågan besvaras jakande, skall då uttrycket inte heller någon pension utges i artikel 28a i förordning nr 1408/71 tolkas så, att dess rekvisit är uppfyllt redan när

a) Sulo Rundgren saknar rätt till folkpension, eller

b) Sulo Rundgren saknar rätt till pension till följd av förvärvsarbete,

eller

c) är rekvisitet uppfyllt först när både punkt a och punkt b samtidigt är uppfyllda för Sulo Rundgrens del?

Skall utgångspunkten vid tolkningen av ovannämnda uttryck dessutom vara att rätten till pension i detta fall avser Sulo Rundgrens principiella rätt till pension i Finland, i vilket fall hänsyn inte skall tas till hans faktiska förhållanden, såsom inverkan av hans inkomster bestående av pension och livränta i Sverige på erhållandet av pension i Finland, eller avser rätten till pension de konkreta förhållandena i vilket fall hänsyn vid tolkningen av uttrycket skall tas till den inverkan Sulo Rundgrens inkomster i Sverige har på erhållandet av pension i Finland?

3) Omfattar tillämpningsområdet för de avgifter eller liknande som avses i artikel 33.2 i förordning nr 1408/71 för erhållande av social trygghet utöver de avgifter som uppbärs för sjukdom och moderskap (i Finland sjukförsäkringspremie) även de avgifter som uppbärs för ålderdom, arbetslöshet och arbetsoförmåga (i Finland folkpensionsförsäkringspremie)? Om svaret på den sistnämnda frågan är nekande, finns det då eventuellt skäl att låta bli att uppbära de ovannämnda premierna med stöd av en annan artikel i förordningen, särskilt med hänsyn till förordningens tillämpningsområde enligt artikel 4.1 b, c och g?

4) Hur påverkas tolkningen av artiklarna 28a och 33.2 i förordning nr 1408/71 om social trygghet av att Finland och Sverige tillsammans med de övriga nordiska länderna i enlighet med artikel 36.3 i nämnda förordning och artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet (FördrS 106/93) har kommit överens om att de bland annat avstår från varje återbetalning av vårdförmåner?

5) Om artiklarna 28a och 33.2 i den ovannämnda förordningen skall tillämpas så, att folkpensions- och sjukförsäkringspremie kan uppbäras hos Sulo Rundgren i Finland, kan då Sulo Rundgren likväl i enlighet med artikel 17a i förordningen retroaktivt begära att han skall undantas från lagstiftningen i sitt bosättningsland, Finland, eller borde begäran ha inlämnats innan han ålades avgiftsskyldighet enligt den finska lagstiftningen? Vilken betydelse skall i det sistnämnda fallet tillmätas den omständigheten att Sulo Rundgren eventuellt inte har varit medveten om möjligheten enligt artikel 17a i förordningen?

6) Skall artikel 48 i EG-fördraget (nu artikel 39 EG) och särskilt rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen tolkas så, att Finland i det föreliggande fallet inte har rätt att från Sulo Rundgren uppbära folkpensionsförsäkringspremie och sjukförsäkringspremie i enlighet med sin egen nationella lagstiftning?

7) Skall artikel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71 om social trygghet eller artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG) tolkas så, att Sulo Rundgren i det föreliggande fallet har utsatts för otillåten diskriminering?

8) Kan Sulo Rundgren direkt åberopa EG-fördraget eller övrig gemenskapsrätt därför att han eventuellt på en och samma grund har tvingats att betala avgifter av skattenatur både i Finland och i Sverige beroende på de olika sätt att finansiera systemet för social trygghet som Finland och Sverige har valt?"

Den första frågan

22 Rovaniemen hallinto-oikeus har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida gemenskapsrätten, i synnerhet förordningarna nr 1408/71 och 1612/68, är tillämpliga på en situation som den som är i fråga i målet vid denna domstol.

Huruvida förordning nr 1408/71 är tillämplig

23 Det skall prövas om en situation som Sulo Rundgrens omfattas av tillämpningsområdet - tidsmässigt, med avseende på person samt materiellt - för förordning 1408/71.

24 Domstolen konstaterar i detta avseende inledningsvis att förordning nr 1408/71 började gälla i Republiken Finland den 1 januari 1994 genom avtalet av den 2 maj 1992 om Europeiska

ekonomiska samarbetsområdet (EGT L 1, 1994, s. 3), och att nämnda förordning sedan den 1 januari 1995 gäller i Republiken Finland i dess egenskap av medlem i Europeiska unionen. Förordning nr 1408/71 gällde således i Finland under åren 1994-1996, som är den tidsperiod som skall beaktas enligt beslutet om hänskjutande.

25 Det kan vidare konstateras att det följer av artikel 2.3 i förordning nr 1408/71 att statligt anställda uttryckligen ingår i den personkrets som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning, i den mån dessa omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en medlemsstat på vilken nämnda förordning är tillämplig.

26 Domstolen har härvid fastställt - av samma skäl som dem som föranledde den att i domen av den 31 maj 1979 i mål 182/78, Pierik (REG 1979, s. 1977, punkt 4; svensk specialutgåva, volym 4, s. 453), anse att begreppet "arbetstagare" även syftar på pensionerade arbetstagare - att begreppet "statligt anställd", som ingår i en bestämmelse med allmän räckvidd som definierar den personkrets som omfattas av förordningens tillämpningsområde, skall uppfattas så, att den avser pensionerade statligt anställda som inte längre är yrkesverksamma, om de omfattas eller har omfattats av en medlemsstats lagstiftning på vilken förordning nr 1408/71 tillämpas (dom av den 5 mars 1998 i mål C-194/96, Kulzer, REG 1998, s. I-895, punkt 26).

27 Enligt beslutet om hänskjutande uppbär Sulo Rundgren pension såsom statligt anställd. Följaktligen ingår han, i egenskap av pensionerad statligt anställd, i den personkrets som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71.

28 Slutligen kan det konstateras att Sulo Rundgren i Finland omfattas av de lagar som nämns i punkterna 12 och 13 i denna dom. Dessa lagar utgör lagstiftning om sådana grenar av social trygghet som omfattas av det materiella tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71, såsom detta definieras i artikel 4.1 i denna förordning.

29 Sulo Rundgren upphörde att vara yrkesverksam och flyttade från Sverige till Finland innan förordning nr 1408/71 trädde i kraft i Finland. Domstolen har i detta avseende fastställt att det i artikel 94.3 i förordning nr 1408/71 föreskrivs att rätt till förmåner enligt denna förordning skall förvärvas, även om rätten hänför sig till ett försäkringsfall som inträffade före den dag då förordningen började gälla i den berörda medlemsstaten. Domstolen har även fastställt att det i artikel 94.2 i nämnda förordning föreskrivs att alla försäkringsperioder, och i förekommande fall alla anställnings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning före den dag då förordningen började gälla i denna medlemsstat, skall beaktas vid fastställande av rätt till förmåner enligt denna förordning (dom av den 11 juni 1998 i mål C-275/96, Kuusijärvi, REG 1998, s. I-3419, punkterna 24 och 25).

30 Den omständigheten att Sulo Rundgren upphörde att vara yrkesverksam och flyttade från Sverige till Finland innan förordning nr 1408/71 började gälla i Finland kan följaktligen inte medföra att han inte omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning.

31 Härav följer att förordning nr 1408/71 är tillämplig på en situation som den som beskrivs i beslutet om hänskjutande.

Huruvida förordning nr 1612/68 är tillämplig

32 När det gäller frågan huruvida förordning nr 1612/68 är tillämplig på en situation som Sulo Rundgrens erinrar domstolen om att - i enlighet med vad den bland annat i domen av den 12 maj 1998 i mål C-85/96, Martínez Sala (REG 1998, s. I-2691, punkt 32), redan har fastställt - inom ramen för artikel 48 i fördraget och förordning nr 1612/68 skall såsom arbetstagare anses en person som under en viss tid, till förmån för någon annan och enligt dennes anvisningar, utför tjänster i utbyte mot vilka han erhåller ersättning. När anställningsförhållandet har upphört förlorar den berörde i princip sin ställning som arbetstagare, med förbehåll emellertid för dels att denna

egenskap kan få vissa verkningar efter det att anställningsförhållandet har upphört (dom av den 27 november 1997 i mål C-57/96, Meints, REG 1997, s. I-6689, punkt 40), dels att även en person som verkligen söker arbete skall anses vara en arbetstagare.

33 Enligt omständigheterna i målet vid den nationella domstolen upphörde Sulo Rundgren att vara yrkesverksam i Sverige år 1986 och flyttade till Finland år 1989, där han inte har varit yrkesverksam och inte heller har sökt arbete.

34 Under dessa omständigheter kan en person som befinner sig i en situation som Sulo Rundgrens inte anses vara en arbetstagare i den mening som avses i förordning nr 1612/68 och han skulle endast kunna göra anspråk på rättigheter som är knutna till denna egenskap på grundval av sin tidigare yrkesverksamhet om han ansökte om en social förmån som i sig är förbunden med denna verksamhet, vilket inte är fallet i målet vid den nationella domstolen.

35 Den första frågan skall således besvaras så, att förordning nr 1408/71 är tillämplig på en person som när denna förordning trädde i kraft i en medlemsstat

- var bosatt i denna medlemsstat utan att vara yrkesverksam där och uppbar pension från en annan medlemsstat i egenskap av pensionerad statligt anställd, och som

- i den stat där han var bosatt omfattades av lagstiftning gällande sådana grenar av social trygghet på vilka nämnda förordning är tillämplig.

Däremot är förordning nr 1612/68 i princip inte tillämplig på en person som har flyttat från en medlemsstat, där han hade upphört att vara yrkesverksam, till en annan medlemsstat, där han inte arbetar och inte söker arbete.

Den andra frågan

36 Den nationella domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i för det första huruvida uttrycket "inte heller någon pension utges" i artikel 28a i förordning nr 1408/71 avser endast pension grundad på bosättning (såsom folkpension enligt finsk rätt) eller endast pension grundad på tidigare förvärvsarbete enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörde är bosatt, eller om det avser båda dessa typer av pension. För det andra har den nationella domstolen frågat om detta uttryck skall tolkas så, att det för att konstatera att det inte utges någon pension endast behöver fastställas att det faktiskt inte utbetalas någon pension till den berörde eller om det härvid också är nödvändigt att fastställa huruvida den berörde eventuellt skulle kunna ha rätt till pension.

37 Domstolen konstaterar beträffande den första delen av denna fråga att uttrycket "pensioner" i artikel 1 t i förordning nr 1408/71 definieras som bland annat alla pensioner, inbegripet alla däri ingående delar som bekostas med allmänna medel.

38 Domstolen konstaterar vidare dels att folkpensionen, som infördes i finsk rätt genom folkpensionslagen 347/1956, bland annat syftar till att försäkra pensionärerna mot följderna av ålderdom och invaliditet, dels att Republiken Finland i sin förklaring i enlighet med artikel 5 i förordning nr 1408/71 (EGT C 234, 1999, s. 3) har omnämnt denna lag som sådan lagstiftning som avses i artikel 4.1 och 4.2 i denna förordning.

39 Med hänsyn till det ovannämnda konstaterar domstolen att uttrycket "pension" i artikel 28a i förordning nr 1408/71 avser såväl en pension grundad på bosättning, bland annat i form av en förmån till följd av invaliditet och ålderdom (såsom folkpension enligt finsk rätt), som pension grundad på tidigare förvärvsarbete enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörde är bosatt.

40 Den finska regeringen har beträffande den andra delen av frågan hävdat att uttrycket "pension ... utges" avser en teoretisk rätt till pension, som kan erhållas genom den berörda medlemsstatens

nationella lagstiftning, även när den berörde inte har ansökt om pension eller när pension inte utbetalas till honom på grund av att hans inkomst är för hög. Kommissionen anser å sin sida att det skulle strida mot syftet med artikel 28a i förordning nr 1408/71 om det ansågs att en teoretisk rätt till pension, som ännu inte har konkretiserats genom utbetalning av pension, innebär att pension utges i den mening som avses i denna bestämmelse.

41 Domstolen påpekar i detta avseende - eftersom förordning nr 1408/71 inte innehåller någon definition av uttrycket "pension ... utges" - att det enligt fast rättspraxis finns anledning att vid tolkning av en gemenskapsrättslig bestämmelse ta hänsyn såväl till dess lydelse som till dess sammanhang och ändamål (se dom av den 30 juli 1996 i mål C-84/95, Bosphorus, REG 1996, s. I-3953, punkt 11, av den 14 oktober 1999 i mål C-223/98, Adidas, REG 1999, s. I-7081, punkt 23, och av den 18 november 1999 i mål C-151/98 P, Pharos mot kommissionen, REG 1999, s. I-8157, punkt 19).

42 Det kan härvid konstateras att uttrycket "pension ... utges" inte endast används i artikel 28a i förordning nr 1408/71, utan även i andra bestämmelser i avsnitt 5 i avdelning III kapitel 1 i nämnda förordning. Det används bland annat i artiklarna 27 och 28, som också de rör pensionärers rätt till förmåner vid sjukdom eller moderskap.

43 Artikel 27 i förordning nr 1408/71 rör fall då en pensionär har rätt till pensioner enligt lagstiftningen i flera medlemsstater, av vilka en är lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt, och till förmåner enligt den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning. Artikel 28 i förordning nr 1408/71 rör fall då en pensionär har rätt till pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera andra stater än bosättningsstaten men inte till förmåner enligt lagstiftningen i sistnämnda medlemsstat. I artikel 28a i förordning nr 1408/71 regleras en situation som kan jämföras med den som avses i artikel 28, dock med den skillnaden att det finns rätt till vårdförmåner i bosättningsstaten.

44 Syftet med artiklarna 27, 28 och 28a i förordning nr 1408/71 är att för de olika fall som de rör fastställa dels vilken institution som skall svara för utgivandet av förmåner vid sjukdom eller moderskap till pensionärer, dels vilken institution som skall stå för kostnaden för dessa.

45 När det i den medlemsstat där en pensionär är bosatt inte uppställs några försäkrings- eller anställningsvillkor för rätt till vårdförmåner innebär artikel 28a i förordning nr 1408/71 att det i princip är institutionen i en av de medlemsstater som är behörig i fråga om pensioner som skall betala kostnaden för dessa vårdförmåner. Denna kostnad skall således inte betalas av den medlemsstat där den berörde är bosatt endast på grund av den omständigheten att han är bosatt där. Syftet med denna bestämmelse är att de medlemsstater vars lagstiftning ger rätt till vårdförmåner med bosättning som enda grund inte skall bestraffas. Detta uppnås genom att den institution som skall betala kostnaden för de vårdförmåner som utges i dessa stater fastställs enligt samma bestämmelser som dem som enligt artikel 28 i förordningen skall tillämpas i fråga om medlemsstater som inte ger en sådan rätt. Enligt dessa bestämmelser skall institutionen på bosättningsorten utge vårdförmåner till pensionärer åt och på bekostnad av institutionen i en av de medlemsstater som är behöriga i fråga om pensioner.

46 Enligt det system som inrättats genom artiklarna 27, 28 och 28a i förordning nr 1408/71 är det alltid en institution i en medlemsstat som är behörig i fråga om pensioner som är den institutionen som skall betala kostnaden för vårdförmåner, om pensionären skulle ha rätt till dessa förmåner enligt lagstiftningen i denna medlemsstat om han var bosatt där. När flera stater är behöriga i fråga om pensioner, skall en av dem betala kostnaden för vårdförmåner i enlighet med konkreta kriterier, såsom den berördes bosättningsort, eller, om ingen av dessa medlemsstater samtidigt är den stat där den berörde är bosatt, hur länge denne har omfattats av lagstiftningen i var och en av dessa medlemsstater.

47 Det finns således i detta system ett samband mellan behörigheten att betala ut pensioner och skyldigheten att betala kostnaden för vårdförmåner, vilket leder till slutsatsen att denna skyldighet

är sammankopplad med en faktisk behörighet i fråga om pensioner. Skyldigheten att betala kostnaden för vårdförmåner kan således inte åläggas institutionen i en medlemsstat som endast har en eventuell behörighet i fråga om pensioner. När det i artiklarna 27, 28 och 28a i förordning nr 1408/71 hänvisas till en rätt till pension, avses följaktligen en pension som faktiskt betalas ut till den berörde.

48 Denna tolkning bekräftas av den omständigheten att det i artikel 33.1 i förordning nr 1408/71 bland annat föreskrivs att om vårdförmåner enligt artikel 27, 28, 28a i förordningen skall betalas av en institution i en medlemsstat som svarar för betalningen av en pension, och som tillämpar en lagstiftning med regler om avdrag på pensioner för avgifter för sjukdom och moderskap, skall denna institution "vara behörig att göra sådana avdrag ... på den pension som institutionen utger", vilket innebär att de pensioner som det är fråga om faktiskt utbetalas.

49 I motsats till vad den finska regeringen har hävdat kan det härvid konstateras att det följer av bestämmelserna i artikel 33.1 i förordning nr 1408/71 att en medlemsstat i vilken en pensionär är bosatt inte enligt denna förordning kan kräva att denne skall betala sjukförsäkringsavgifter, vilka fastställs på grundval av den berördes inkomst, som består av pensioner som utbetalas av en annan medlemsstat. Enligt artikel 33.1 är det endast tillåtet för den berörda institutionen i en medlemsstat - i de fall som avses i denna bestämmelse - att göra avdrag för bland annat avgifter för sjukdom på den pension som den utger, det vill säga som den faktiskt betalar ut.

50 Med hänsyn till det som anförts ovan finner domstolen att den andra frågan skall besvaras på följande sätt: Uttrycket "inte heller någon pension utges" i artikel 28a i förordning nr 1408/71 skall tolkas så, att det är tillämpligt på en situation där varken pension grundad på bosättning (såsom folkpension enligt finsk rätt) eller pension grundad på tidigare förvärvsarbete enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörde är bosatt faktiskt utbetalas till honom, utan att det för den skull är nödvändigt att fastställa huruvida den berörde eventuellt skulle kunna ha rätt till sådana pensioner.

Den tredje frågan

51 Den nationella domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 33.2 i förordning nr 1408/71, eller i förekommande fall någon annan bestämmelse i denna förordning, utgör hinder mot att den medlemsstat där en pensionär är bosatt kräver att han skall betala avgifter eller liknande för förmåner vid sjukdom, arbetsoförmåga och arbetslöshet i enlighet med lagstiftningen i denna stat.

52 Domstolen erinrar härvid om att artikel 33.2 i förordning nr 1408/71 rör de fall som avses i artikel 28a i denna förordning i vilka kostnaden för de förmåner vid sjukdom och moderskap som utges av institutionen på bosättningsorten skall betalas av en institution i en av de medlemsstater som är behöriga i fråga om pensioner. Som domstolen redan har fastställt är det enligt nämnda artikel 33.2 förbjudet för en bosättningsmedlemsstat, som har ett allmänt försäkringssystem och enligt vars lagstiftning ingen pension utges, att på grundval av att en pensionär är bosatt där kräva att han betalar avgifter för förmåner som en institution i en annan medlemsstat svarar för (dom av den 21 februari 1991, C-140/88, Noij, REG 1991, s. I-387, punkt 12).

53 Domstolen har vidare fastställt att bestämmelserna i artikel 33 i förordning nr 1408/71 om förmåner vid sjukdom eller moderskap ger uttryck för den mer allmänna principen att det inte kan krävas av en pensionär att han på grundval av att han är bosatt i en medlemsstat skall betala obligatoriska försäkringsavgifter för förmåner som en institution i en annan medlemsstat svarar för (domen i det ovannämnda målet Noij, punkt 14).

54 Enligt omständigheterna i målet vid den nationella domstolen uppbär Sulo Rundgren enligt svensk lag folkpension, tjänstemannapension samt livränta till följd av en arbetsolycka. Dessa utgör förmåner som har ett liknande syfte som de förmåner vid ålderdom och arbetsoförmåga som

Sulo Rundgren i princip skulle kunna erhålla enligt finsk lag, närmare bestämt enligt folkpensionslagen 347/1956. Även om folkpension enligt sistnämnda lag också kan utgöra en arbetslöshetsförmån, berörs inte Sulo Rundgren av en sådan förmån.

55 Under sådana förhållanden skulle Sulo Rundgren, med hänsyn till de förmåner som han redan erhåller, inte erhålla något ytterligare skydd om han betalade folkpensionsförsäkringspremier enligt finsk lag.

56 Under dessa omständigheter utgör den allmänna princip som nämns i punkt 53 i denna dom hinder mot att ålägga Sulo Rundgren att betala sådana avgifter som de folkpensionsförsäkringspremier som föreskrivs i den finska lagstiftningen, eftersom han erhåller förmåner med ett liknande syfte, som en institution i Konungariket Sverige - den medlemsstat som är behörig i fråga om pensioner - svarar för.

57 Domstolen finner följaktligen att den tredje frågan skall besvaras så, att den allmänna principen - som följer av förordning nr 1408/71 och som artikel 33 i denna förordning ger uttryck för - att det inte kan krävas av en pensionär att han på grundval av att han är bosatt i en medlemsstat skall betala obligatoriska försäkringsavgifter för förmåner som en institution i en annan medlemsstat svarar för utgör hinder för den medlemsstat där en pensionär är bosatt att kräva att han skall betala avgifter eller liknande för förmåner vid sjukdom, arbetsoförmåga och arbetslöshet i enlighet med lagstiftningen i denna stat, när han erhåller förmåner med ett liknande syfte, som institutionen i den medlemsstat som är behörig i fråga om pensioner svarar för.

Den fjärde frågan

58 Den nationella domstolen har ställt den fjärde frågan för att få klarhet i huruvida det har betydelse för tolkningen av artiklarna 28a och 33.2 i förordning nr 1408/71 att Republiken Finland och Konungariket Sverige enligt artikel 36.3 i nämnda förordning och artikel 23 i konventionen ömsesidigt har avstått från återbetalning av utgifter för vårdförmåner som utges av en av dessa medlemsstaters institutioner för en annan medlemsstats institutions räkning.

59 Domstolen påpekar inledningsvis att artikel 36 i förordning nr 1408/71 återfinns i ett avsnitt med rubriken "Återbetalning mellan institutioner".

60 Syftet med artikel 36 i förordning nr 1408/71 är att närmare ange hur förhållandena mellan institutioner påverkas av att vårdförmåner har utgetts av en medlemsstats institution för en annan medlemsstats institutions räkning.

61 Enligt artikel 36.1 i förordning nr 1408/71 har den institution som har utgett förmåner vid sjukdom eller moderskap rätt att erhålla full återbetalning av dessa från den institution som skall betala kostnaden för dessa förmåner. Enligt artikel 36.3 i förordningen kan emellertid två eller flera medlemsstater komma överens om att ömsesidigt avstå från återbetalning mellan institutioner under dem, så att återbetalningsskyldigheten för den institution som skall betala kostnaden för vårdförmånerna bortfaller.

62 Av det ovanstående följer att artikel 36 i förordning nr 1408/71 endast syftar till att klargöra vilka finansiella följder som bestämmelserna i avdelning III kaptitel 1 i förordningen får för de berörda institutionerna. Bestämmelsen har varken till syfte eller verkan att avvika från huvudregeln i artikel 28a i förordningen om att det är institutionen i en av de medlemsstater som är behöriga i fråga om pensioner som skall betala kostnaden för vårdförmåner som utges till en pensionär i de fall som avses i denna bestämmelse.

63 Även den omständigheten att vissa medlemsstater har använt sig av möjligheten i artikel 36.3 i förordning nr 1408/71 att avstå från återbetalning mellan institutioner under dem saknar betydelse för tillämpningen av artikel 33.2 i förordningen, som rör de avgifter som kan krävas av pensionärer.

64 Domstolen finner således att den fjärde frågan skall besvaras så, att det saknar betydelse för tolkningen av artiklarna 28a och 33.2 i förordning nr 1408/71 att Republiken Finland och Konungariket Sverige enligt artikel 36.3 i nämnda förordning och artikel 23 i konventionen ömsesidigt har avstått från återbetalning av utgifter för vårdförmåner som utges av en av dessa medlemsstaters institutioner för en annan medlemsstats institutions räkning.

Den femte, den sjätte, den sjunde och den åttonde frågan

65 Med beaktande av svaret på den tredje frågan saknas det anledning att besvara den femte, den sjätte, den sjunde och den åttonde frågan, som den nationella domstolen ställt för att få klarhet i huruvida Sulo Rundgren - för det fall bestämmelserna i avsnitt 5 i avdelning III kapitel 1 i förordning nr 1408/71 inte skulle anses utgöra hinder mot att Republiken Finland kräver att han skall betala folkpensionsförsäkringspremie och sjukförsäkringspremie enligt finsk lag - ändå skulle kunna undandra sig denna skyldighet med åberopande av artikel 17a i denna förordning (femte frågan), artikel 48 i fördraget och förordning nr 1612/68 (sjätte frågan), artikel 3 i förordning nr 1408/71 och artikel 6 i fördraget (sjunde frågan) eller någon annan gemenskapsrättslig bestämmelse (åttonde frågan).

Beslut om rättegångskostnader

Rättegångskostnader

66 De kostnader som har förorsakats den finska regeringen och kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

Domslut

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

- angående de frågor som genom beslut av den 5 oktober 1999 har ställts av Rovaniemen hallinto-oikeus - följande dom:

1) Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, som vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna senast hade ändrats genom rådets förordning (EG) nr 3096/95 av den 22 december 1995, är tillämplig på en person som när denna förordning trädde i kraft i en medlemsstat

- var bosatt i denna medlemsstat utan att vara yrkesverksam där och uppbar pension från en annan medlemsstat i egenskap av pensionerad statligt anställd, och som

- i den stat där han var bosatt omfattades av lagstiftning gällande sådana grenar av social trygghet på vilka nämnda förordning är tillämplig.

Däremot är förordning nr 1612/68 i princip inte tillämplig på en person som har flyttat från en medlemsstat, där han hade upphört att vara yrkesverksam, till en annan medlemsstat, där han inte arbetar och inte söker arbete.

2) Uttrycket "inte heller någon pension utges" i artikel 28a i förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, skall tolkas så, att det är tillämpligt på en situation där varken pension grundad på bosättning (såsom folkpension enligt finsk rätt) eller pension grundad på tidigare förvärvsarbete enligt lagstiftningen i den medlemsstat där den berörde är bosatt faktiskt utbetalas till honom, utan att det för den skull är nödvändigt att fastställa huruvida den berörde eventuellt skulle kunna ha rätt till sådana pensioner.

3) Den allmänna principen - som följer av förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, och som artikel 33 i nämnda förordning ger uttryck för - att det inte kan krävas av en pensionär att han på grundval av att han är bosatt i en medlemsstat skall betala obligatoriska försäkringsavgifter för förmåner som en institution i en annan medlemsstat svarar för utgör hinder för den medlemsstat där en pensionär är bosatt att kräva att han skall betala avgifter eller liknande för förmåner för sjukdom, arbetsoförmåga och arbetslöshet i enlighet med lagstiftningen i denna stat, när han erhåller förmåner med ett liknande syfte, som institutionen i den medlemsstat som är behörig i fråga om pensioner svarar för.

4) Det saknar betydelse för tolkningen av artiklarna 28a och 33.2 i förordning nr 1408/71, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 2001/83, i dess lydelse enligt förordning nr 3096/95, att Republiken Finland och Konungariket Sverige enligt artikel 36.3 i nämnda förordning och artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992 (FördrS 106/93, SFS 1993:1529) ömsesidigt har avstått från återbetalning av utgifter för vårdförmåner som utges av en av dessa medlemsstaters institutioner för en annan medlemsstats institutions räkning.